

Sygn. akt VII K 166/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2013 r.

Sąd Rejonowy w Oławie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Nowak

Protokolant Katarzyna Kudzia

w obecności Prokuratora Moniki Rakus

po rozpoznaniu dnia 22 maja 2013 r., 25 czerwca 2013 r., 10 września 2013 r.,

sprawy A. L.

syna J. i N. zd. S.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 01 grudnia 2012r. w S. na ul. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki T. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości – 0,32 mg/L alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego **A. L.** warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku,

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt. 3 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku,

III. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet zakazu orzeczonego w pkt. II wyroku zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 grudnia 2012 roku do dnia 10 września 2013 roku,

IV. na podstawie art. 67 § 3 kk i art. 39 pkt 7 kk zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 500 (pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

V. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 565,60 zł, w tym opłatę w kwocie 60 zł.

Sygn. akt VII K 166/13

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 grudnia 2012 r. około godz. 15.00 A. L. zjadł obiad. Do obiadu pił alkohol w postaci piwa. A. L. wypił więcej niż jedno piwo. Około godziny 15.20 A. L. wsiadł do samochodu marki T. (...) nr rej. (...) i pojechał do apteki po leki przeciwbólowe dla żony.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. L. (częściowo) – k. 15, 102v-103;

opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej – k. 112-113/

W dniu 1 grudnia 2012 r. około godz. 15.20 w S. na ul. (...) został zatrzymany do kontroli drogowej. Powodem kontroli był fakt, iż A. L. kierował samochodem nie mając zapiętych pasów bezpieczeństwa. W związku z tym, iż funkcjonariusze Policji wyczuli od niego woń alkoholu został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. W pierwszej kolejności funkcjonariusze Policji użyli urządzenia testowego alco-blu, które wskazuje czy kierujący spożywał alkohol czy nie. Następnie użyto urządzenia alcosensor. W wyniku przeprowadzonego badania przy użyciu urządzenia kontrolno – pomiarowego ustalono, iż o godzinie 15.42 A. L. miał 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś o godzinie 15.58 badanie dało wynik 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. L. (częściowo) – k. 15, 102v-103;

zeznania świadka G. G. – k. 106v;

zeznania świadka P. S. – k. 106v;

notatka urzędowa – k. 1;

protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego – k. 2;

świadcstwo wzorcowania – k. 3/

Oskarżony A. L. ma 50 lat, posiada wykształcenie wyższe, zatrudniony jest w Banku (...). Z tytułu zatrudnienia osiąga dochód w wysokości 5.500 złotych. Nie był dotychczas karany sądownie. W miejscu pracy ma pozytywną opinię.

/Dowód: dane dotyczące oskarżonego A. L. – k.24, 102;

dane o karalności – k. 7;

pisma Banku (...) – k. 98-101/

Oskarżony A. L. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił, iż 1 grudnia 2012 roku w godzinach popołudniowych około godz. 15.00 zjadł obiad i wypił do tego piwo. Około godz. 16.00 żona skarżąc się na silny ból brzucha poprosiła go aby pojechał do apteki i przywiózł jej środki przeciwbólowe. Oskarżony podał, iż zapomniał, że wypił piwo, wszedł do samochodu i pojechał do najbliższej apteki, która jest oddalona około 1km od miejsca zamieszkania. Pod apteką (...) został zatrzymany przez patrol policji, został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, wynik był 0,32 mg/litr alkoholu w wydychanym powietrzu. Podał, iż w stosunku do niego zostały użyte dwa urządzenia. Pierwsze urządzenie, w które dmuchał dwa albo trzy razy nie miało wyświetlacza, miało tylko diody, to urządzenie policjant podał mu przez szybę, która była opuszczona. Następnie poproszono go do radiowozu, gdzie został przeprowadzony urządzeniem, które miało wyświetlacz. Kilkakrotnie dmuchał w to urządzenie, wynik nie chciał się pojawić. Wówczas jeden z policjantów wymienił baterie i wtedy urządzenie zaczęło działać. A. L. podał ponadto, iż polityka jego firmy jest taka, że nie pozwala na pracę osobom karanym, z drugiej strony status osoby niekaranej pozwoli mu zachować autorytet wśród dzieci i rodziny. Żyje w określonym środowisku, ma przyjaciół i znajomych, przez lata wyrobił sobie pewną opinię społeczną, ukształtował się pewien jego wizerunek, a skazanie go ten wizerunek zaburzy i zmniejszy jego autorytet wśród znajomych i w środowisku. Oskarżony wyjaśnił, że bardzo żałuje tego co się stało. Wniósł także o nieorzekanie wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów. Ze względu na swoją pracę musi być dyspozycyjny, jest szefem zespołu, który utrzymuje sieci informatyczne banku. Zdarzają się awarie i wtedy musi szybko dojechać do firmy i tą awarię usuwać. Oskarżony podał, że obecnie korzysta ze środków komunikacji publicznej i prywatnej ale trudno jest mu to pogodzić z pracą. To, że nie może teraz prowadzić samochodu odbiera jako karę za to co zrobił.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. L. – k. 15, 102v-103/

W wyniku ustalonego stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranych dowodów wina i sprawstwo oskarżonego nie budziły zdaniem Sądu żadnych wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego A. L., który w toku całego postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zeznaniach świadków, opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej, niebudzącym wątpliwości, co do prawidłowości jego przeprowadzenia jak i wyniku, dowodzie z badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, notatce urzędowej oraz danych o karalności.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego Sąd w przeważającej części uznał je za wiarygodne. Sąd dał im wiarę w zakresie faktów: spożywania alkoholu w dniu 1 grudnia 2012 r., kierowania pojazdem marki T. (...), zatrzymania przez patrol Policji, przeprowadzonego badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Sąd nie dał natomiast wiary oskarżonemu w części w jakiej podał, iż wypił do obiadu jedno piwo, zapomniał o tym, że je pił, urządzenie do kontroli użyte przez funkcjonariuszy Policji nie działało prawidłowo. W ocenie Sądu w tej części wyjaśnienia A. L. były niewiarygodne i sprzeczne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności z zeznaniami świadków i opinią biegłego sądowego.

Odnosząc się do podanej przez oskarżonego ilości wypitego alkoholu biegły jednoznacznie w swojej opinii, która była pełna, rzetelna i prawidłowa, stwierdził, iż wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia i oskarżony wypił większą ilość alkoholu niż to podał. Mając na uwadze wnioski opinii Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego w tej części za niewiarygodne. W ocenie Sądu nieprawdopodobnym jest także, iż można zapomnieć o wypiciu alkoholu zaledwie pół godziny po tym kiedy skończyło się go spożywać. Jest to tym bardziej oczywiste, gdy zważy się na wniosku opinii biegłego, z której jednoznacznie wynika, iż oskarżony spożył więcej alkoholu niż to deklaruje.

Przesłuchani w sprawie funkcjonariusze Policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonego, nie potwierdzili natomiast aby były jakiegokolwiek problemy z alcosensorem użytym do pomiaru ilości alkoholu w wydychanym powietrzu. Ponadto biegły w swojej opinii stwierdził, iż w dniu 1 grudnia 2012 r. około godz. 15.20 oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, stężenie alkoholu w jego krwi wynosiło około 0,7 ‰. Wnioski opinii korelują natomiast z wynikami badania przeprowadzonego przez funkcjonariuszy Policji przy pomocy urządzenia alcosensor.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków G. G., P. S. albowiem były logiczne i spójne. Ponadto jako funkcjonariusze Policji są osobami całkowicie postronnymi w stosunku do oskarżonego.

Sąd uznał opinię biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej za w pełni miarodajną, rzetelną, pełną, jasną i podzielił w całości wnioski w niej zawarte.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż oskarżony A. L. w dniu 1 grudnia 2012 r. prowadząc w S. na ul. (...) samochód osobowy marki T. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu wypełnił znamiona przestępstwa opisanego w art. 178a § 1 k.k.

Nie mniej jednak, w ocenie Sądu, biorąc pod uwagę realia niniejszej sprawy, wskazać należy, iż wobec oskarżonego ziściły się wszystkie przesłanki zastosowania dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Bezsprzecznie zarówno okoliczności jak i wina oskarżonego A. L. nie budzą żadnych wątpliwości. Wynika to z całości materiału zgromadzonego w sprawie Ponadto oskarżony dotychczas nie był karany sędownie, zaś występki z art. 178 a § 1 k.k. zagrożony jest alternatywnie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do dwóch lat. W ocenie Sądu tak właściwości jak i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia oskarżonego wskazują na to, iż mimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego.

Zważyć należy, iż A. L. ma 50 lat, posiada wykształcenie wyższe. Posiada pozytywną opinię pracodawcy, nigdy nie popadł w konflikt z prawem. Jego postawa tak w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem wskazuje, iż zrozumiał on swój błąd. Przyznał się bowiem do popełniania zarzucanego mu czynu, złożył stosowne wyjaśnienia podnosząc, iż bardzo żałuje swego postępowania.

W ocenie Sądu warunkowemu umorzeniu postępowania nie sprzeciwia się również względ na stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. Oczywistym jest, iż występki typizowane w art. 178a § 1 k.k. oraz inne przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, niosą w sobie potencjalnie duży stopień społecznej szkodliwości. Jednakże, w ocenie Sądu, w przypadku czynu jakiego dopuścił się oskarżony, istotny jest także stopień nietrzeźwości sprawcy i jego gradacja. W tym miejscu wskazać należy, iż poziom alkoholu w wydychanym powietrzu, w chwili pierwszego badania, przekroczył wprawdzie u oskarżonego dopuszczalne przez kodeks karny normy, nie mniej jednak cały czas małał. Istotny jest również fakt, iż ani przed zdarzeniem ani po nim, oskarżony nie miał dalszych konfliktów z prawem, co pozwala przypuszczać, iż to zdarzenie z dnia 1 grudnia 2012 r. miało jedynie charakter epizodyczny w życiu A. L..

Zaufanie, którym Sąd obdarzył oskarżonego zweryfikuje okres próby oznaczony na podstawie art. 67 § 1 kk na jeden rok.

Sąd w oparciu o treść art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. i w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych uznając, iż eliminacja oskarżonego z ruchu drogowego na okres jednego roku będzie dodatkową dla niego mobilizacją do dalszego życia w zgodzie z prawem. W tym miejscu wskazać należy, iż nie można było uwzględnić wniosku oskarżonego i jego obrońcy o nieorzeczenie wobec A. L. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Po pierwsze podkreślić należy, iż oskarżony miał pełną świadomość swojego zachowania. Nie sposób jest dać bowiem wiary oskarżonemu, iż w niespełna pół godziny po tym jak spożył alkohol i to więcej niż jedno piwo, zapomniał o tym fakcie. Po drugie odległość pomiędzy apteką a domem oskarżonego dzieli zaledwie 1 kilometr i nic nie stało na przeszkodzie aby A. L. poszedł pieszo do apteki. Zdecydował się pojechać samochodem. Ponadto kierował samochodem znajdując się w stanie nietrzeźwości w godzinach dużego ruchu oraz na ruchliwej ulicy (...). Tym samym wykazał lekceważenie obowiązujących norm oraz zachował się nieodpowiedzialnie, co mogło doprowadzić do tragicznych skutków. Ponadto wskazać należy, iż Sąd stoi na stanowisku, iż określona w art. 67 § 3 k.k. możliwość orzekania zakazu prowadzenia pojazdów czyni celowym stosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania wobec dotąd niekaranych sprawców występku prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Podkreślić bowiem należy, iż występki z art. 178a § 1 k.k. jest występkiem umyślnym, niesie w sobie zagrożenie bezpieczeństwa w komunikacji i jest wręcz „plagą” polskich ulic. Tym samym już także z uwagi na cele prewencyjne i wychowawcze orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest w pełni zasadne. W ocenie Sądu okres orzeczonego środka karnego zapobiegnie zagrożeniu, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu w szczególności w kontekście rodzaju i wagi naruszonych przez niego zasad bezpieczeństwa, oraz skutków naruszenia tych zasad w postaci spowodowania realnego zagrożenia dla innych uczestników ruchu. Sąd w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego, że stosowanie tego środka karnego jest najskuteczniejszym sposobem wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszającym naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości (zob. wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1982 r. sygn. VKRN106/82).

W tym miejscu podkreślić także należy, iż orzeczony wobec oskarżonego środek karny nie jest „środkiem niesprawiedliwym” czy też zbyt surowym i w ocenie Sądu nie spowoduje utraty przez oskarżonego pracy. A. L. prawo jazdy zostało zatrzymane w dniu 1 grudnia 2012 r. i do chwili obecnej oskarżony pracuje w tym samym miejscu i dojeżdża do pracy. Sam fakt natomiast, iż jest to dla niego uciążliwe nie przesądza o niesprawiedliwości tego środka. W ocenie Sądu orzeczony środek karny pozwoli natomiast oskarżonemu na właściwą ocenę swojego zachowania i spowoduje, iż A. L. wyciągnie odpowiednie wnioski na przyszłość.

Na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego, Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania mu prawa jazdy od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia 10 września 2013 r.

Sąd orzekł także od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych, mając na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonego oraz cele wychowawcze, przy jednoczesnym uświadomieniu oskarżonemu, z uwagi na cel działania Funduszu, rodzaju zagrożonego przez nietrzeźwych kierujących dobra, jakim jest życie i zdrowie ludzkie.

Orzeczenie o kosztach wydano na podstawie art. 627 kpk i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1975 r. o opłatach w sprawach karnych. W sprawach z oskarżenia publicznego zasadą jest bowiem, że jeżeli Sąd nie znajduje podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, to ma obowiązek je zasądzić na rzecz Skarbu Państwa (patrz post. SN z 24.02.2004 r., WZ 9/04, OSNwSK 2004/1/392). W rozpoznawanej sprawie Sąd nie dopatrzył się natomiast okoliczności uzasadniających zwolnienie A. L. od kosztów sądowych. Oskarżony ma stałą pracę, z której osiąga dochód, a zatem, w ocenie Sądu, jest w stanie ponieść koszty sądowe i nałożoną na niego w wyroku opłatę. Na koszty sądowe złożyły się natomiast koszty postępowania przygotowawczego 70 zł, ryczał za doręczenia w postępowaniu karnym 20 zł, koszt opinii biegłego 415,61zł oraz opłata 60 złotych.

Zarządzenie:

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego po uzupełnieniu braków formalnych wniosku o sporządzenie uzasadnienia;
3. kal. 14 dni.

3.10.2013 r.

SSR Izabela Nowak